

Když ohně zaplanou

František Nedvěď

1. Táborák nad osadou když večer plápolá,
mládí mé z neznáma na mě tiše zavolá.
Lásko má už nemohu Ti sladce nikdy říct,
vím to vím, že nevrátíš se víc.

R: Když ohně zaplanou chtěl bych se ptát
děvčátko zda to ještě víš, kdo měl Tě rád?

2. Mlhy když slétají do údolí
snad z mládí vzpomínka malá Tě zabolí.
Nad jezerem jak tenkrát u Tebe jsem stál,
že mám Tě rád jsem tiše zašeptal.

R:

3. Lásky sen je jako hvězda malá vzdálený,
bílý dým do temné noci vstoupá zmámený.
Láska nám zlíbala čela sladkou závratí
vím to vím, že už se nevrátí.

R:

4. = 2.

R: